

Tér – Gazdaság – Ember: Az indulás margójára

Jó érzés látni, amikor egy szaklap, aminek alapításában nagy szerepem volt az akkori időszak dékánjaként, 10 év elteltével is működik és tudományos fórumot kínál a gazdaságtudománnyal, a regionális tudománnyal, s tágabban a társadalomtudományokkal foglalkozók számára.

2012-ben vetődött fel Rechnitzer János professzor, a Doktori Iskola akkori vezetője, s köztem, a Kautz Gyula Gazdaságtudományi Kar akkori dékánja között egy beszélgetés során a lap létrehozásának gondolata. Úgy véltük, hogy megérett az idő arra, hogy – a nemzetközi és hazai példák alapján – létrejöjjön egy lap, amelyik célul tűzi ki a tudományos eredmények bemutatását oly módon, hogy mögötte az egyre inkább megerősödő Karunk áll. Erre az időszakra a Kar Magyarország egyik legjobban jegyzett gazdasági képző intézménye lett, s a Doktori Iskola keretei között évente számos hallgató fejezte be értekezését.

Nem volt egyszerű az elindítás. Egyrészt természetesen pénz kellett hozzá. Meg kellett szerezni az Egyetem támogatását, címet kellett találnunk és szükség volt a szerkesztőbizottság és a főszerkesztő kiválasztására. A legtöbbet talán a címen gondolkodtunk. Olyan vonzó címet kellett találni, amely utal kutatásaink sokrétűségére. Rechnitzer Professzor Úr a regionális tudományok elkötelezett híveként olyan szót keresett, ami erre a területre utal, én a gazdaságot emlegettem, s mindketten fontosnak tartottuk, hogy a tudományterületeink középpontjában álló ember is megjelenjen az első oldalon. Így lett a választott cím: Tér-Gazdaság-Ember. A szerkesztőbizottság elnökének Simai Mihály akadémikust kértük fel, aki szerencsénkre örömmel vállalta a feladatot, az első főszerkesztőnek pedig Somogyi Ferenc tanszékvezető egyetemi docenst kértem fel, akit évtizedek óta ismertem, s tudtam, hogy nem csupán elkötelezett tanár és egyéni látásmódú, hatalmas tudományfilozófiai felkészültségű közgazdász, de egyben nagyon alapos szerkesztő is. Kinevezése nagyon sokat segített a lap tudományos alapjainak lerakásában.

Hosszas előkészületek után 2013 májusában jelent meg az első lapszám az én beköszöntőmmel. Erre a pillanatra vártunk, s bár tisztában voltunk vele, hogy az interneten elérhető verzióé lehet a jövő, mégis kézbe fogva az első számot valamiféle Gutenberg-i öröm töltött el bennünket. S bár röviddel később dékáni megbízatásom befejeződött, de azóta is részben szerzőként, részben a szerkesztőbizottság tagjaként nyomon követtem a lap sorsát.

Már az elejétől úgy terveztük, hogy az évi 4 szám közül 3 magyar, 1 angol nyelvű lesz. Erről az induló lapszám negyedik oldala is tanúskodik. Egyrészt feladatunknak tekintettük a magyar nyelvű tudomány ápolását (ez a Széchenyi István nevet viselő Egyetemen nem is lehetett kérdéses), másrészt viszont célunk volt kinyitni a kaput a kezdetektől a nemzetközi szakmai közvélemény irányába. Szerencsére az eredeti elképzelések mindmáig érvényesülnek. Meggyőződésem, hogy úgy kell erőteljesen bekapcsolódnunk a nemzetközi tudományos vérkeringésbe, hogy közben ne veszítsük el magyar arcula-

tunkat, s azt a célt, hogy nekünk ápolnunk és fenntartanunk kell a magyar nyelvű tudományos gondolkodást, különben egyrészt a magyar szakmai nyelv hanyatlásnak indul, másrészt kutatásaink jelentős része pontosan ennek a magyar célközönségnek szól és csak e nyelven jut el hozzá.

Az internet mára szükségessé tette, hogy a lap jelen legyen az online szférában, bizonyosan sokkal többen olvassák így, mint nyomtatva, és megismerhető a világ minden pontján. A változó világ, az átalakuló tudományos követelményrendszerek szükségessé teszik, hogy a lap előbb-utóbb bekerüljön a Scopus, s majdan a Web of Science rendszerébe. Ez nem kis feladatot ró a folyóiratot ma szerkesztő kollégák számára. A feladat adott, a megoldás a tudományos publikációk elvárt színvonalának emelésével, a bírálati rendszer javításával, a magyar és angol nyelvű cikkek azonos lapszámban való megjelentetésével, az idézettség pontos mérésével megoldható, ám kemény lépéseket is igényel. Bízom abban, hogy a ma irányítói átérzik felelősségüket, és olyan kreatív megoldásokat találnak, amelyek elősegítik a nemzetközi akkreditációk sikeres lefolytatását.

Sajnos mára Rechnitzer János Professzor Úr már nincs velünk, de a „Tér-Gazdaság-Ember”, a közös örökségünk velünk van, él és virul. Remélem, hogy ez így is marad, és a következő jubileum alkalmával is arról írhatunk, hogy e folyóirat a magyar tudomány egyik színvonalas ékszerdoboz.